

امید برای توسعه جهانی در سایه میراث فرهنگی؛ از لباس اقوام تا دوخت‌های سنتی

جای خالی ایران در فهرست بهترین روستاهای گردشگری ۲۰۲۱

با وجود ظرفیت‌های فرهنگی متعدد در ایران به ویژه در حوزه‌های صنایع دستی و موارد مرتبط با سنت‌ها و رسوم تاریخی، نامی از روستاهای ایران در فهرست بهترین روستاهای گردشگری سال ۲۰۲۱ به چشم نمی‌خورد.

به گزارش هنرآنلاین، ایران بالغ بر چهل هزار روستا دارد که هر کدام ظرفیت‌های بسیار گسترده‌ای در زمینه‌های گوناگون دارند و بارها و بارها تاریخچه طیف وسیعی از صنایع‌دستی ازجمله دوخت‌های سنتنی، لباس اقوام و سوزن‌دوزی‌های ایرانی سبب شده که سازمان‌های جهانی در حوزه فرهنگ به ثبت این میراث در ابعاد جهانی اقدام کنند. حال آنکه علی‌رغم وجود ظرفیت‌های فرهنگی متعدد در کشورمان به‌ویژه در حوزه‌های صنایع‌دستی، لباس تاریخی اقوام و موضوعات مرتبط با سبک زندگی مبتنی بر سنت‌ها و رسوم تاریخی، نامی از روستاهای کشورمان در لیست بهترین روستاهای گردشگری در سال ۲۰۲۱ به چشم نمی‌خورد. کشورمان ایران نیز سه روستای برنق (استان اردبیل)، خراق (استان یزد) و لراک (استان هرمزگان) را به این طرح پیشنهاد کرده بود.

دور بعدی این طرح در فوریه ۲۰۲۲ افتتاح می‌شود و امید است در لیست این دوره، نام روستاهای کشورمان نیز به چشم خورد. در سال ۲۰۲۱، درمجموع ۴۴ روستا از ۳۲ کشور در سراسر پنج قاره جهان به رسمیت شناخته شدند. معیار انتخاب این روستاها حفظ منابع طبیعی و فرهنگی خود و همچنین اقدامات مبتکرانه و متحول‌کننده و تعهد به توسعه گردشگری در راستای توسعه گردشگری روستایی بوده است که از اهداف توسعه‌یابار (SDGs) به شمار می‌رود. این

روستاها در مجمع عمومی سازمان جهانی گردشگری (UNWTO) در مادرید به عنوان بهترین روستاهایی که گردشگری معرفی شدند. طرح بهترین دهکده‌های گردشگری توسط UNWTO به منظور پیشبرد نقش گردشگری در حفاظت از روستاها، همراه با مناظر طبیعی، تنوع زیستی و فرهنگی و ارزش‌ها و فعالیت‌های محلی آن‌ها، ازجمله صنایع‌دستی و خوراک‌شناسی محلی رااندازی شد.

تمام ۴۴ روستای انتخاب‌شده از ۱۰۰ امتیاز ممکن، در مجموع ۸۰ امتیاز یا بالاتر کسب کردند.

زوراب پولولیکاشویلی، دبیر کل سازمان جهانی گردشگری UNWTO می‌گوید: «گردشگری می‌تواند با ترویج توزیع عادلانه‌تر مزایا و امتیازها در سراسر مناطق مختلف و توانمندسازی جوامع محلی، محرک انسجام و شمول اجتماعی باشد. این ابتکار روستاهایی را که متعهد

جواد مجابی:

شعر مرا تنها نمی‌گذارد

جواد مجابی شاعر، نویسنده، منتقد ادبی و هنرهای تجسمی، که به‌تازگی نگارش کتاب «روزگار خنده‌دار» را به پایان رسانده به هنر آنلاین گفت: این اثر حاوی یادداشت‌های طنزآمیز درباره روزگار، هستی، زندگی فردی و جمعی است. «روزگار خنده‌دار» به‌شعری ادامه کتاب «شوخی‌های بی‌مرز» است که در سایت خودم به اشتراک گذاشته‌ام تا علاقه‌مندان رایگان از آن استفاده کنند. شاید این کتاب هم به‌خاطر مسئله سانسور و مشکلات چاپ و نشر در سایت منتشر نشود هنوز در این رابطه تصمیمی نگرفته‌ام. به

کتاب «شوخی‌های بی‌مرز» نزدیک به ۴ هزار نفر توجه کرده‌اند همین کافی است. مهم اشتیاق من برای ارتباط‌گیری با مخاطب است. همیشه مشتاق بودم با جمع بیشتری از هم‌زبانان خودم تماس بگیرم.

او که در سال‌های اخیر بیشتر به سرودن شعر و نگارش طنزهای کوتاه پرداخته است، ادامه‌داد: شعر مرا تنها نمی‌گذارد و غالباً با من است. یک مجموعه‌ای دارم که بیش از ۷۰ صفحهٔ آن نوشته شده با عنوان «فلق انفجار» حاوی

شعریایی که مضمون آن‌ها خودشان رشد و هستی پیدا کردند و به ذهن من عرضه شده‌اند.

مجابی با این توضیح که به هر حال کسی که ۶۰–۷۰ سال است شعر می‌گوید نخواهی شعر جزویی از زندگی او می‌شود و ناگزیر از آن است، افزود: هر هنرمندی ناگزیر از بیان هنرش است؛ یک سینماگر واقعی نمی‌تواند فیلم نسازد یا حتی یک فوتبالیست نمی‌تواند فوتبال بازی نکند. پس اگر قرار بود شعر امری اختیاری و تفننی باشد و دوست داشته باشیم شعر بگوییم برای این که مثلاً پول دربیاریم یا این‌که در مورد احترام قرار بگیریم وقتی سی چهل سال این کار را انجام می‌دادیم و هیچ فایده‌ای نداشت آن را رها می‌کردیم. بنابراین شعر امری اختیاری برای شاعران نیست. شعر امری اجباری است یعنی شعر در ذهن ساخته می‌شود و خود را به شاعر عرضه می‌کند. حالا این شعر می‌تواند ضعیف یا قوی خوب یا بد باشد که مسئله‌ای جداست. شخصی که ۷۰ سال شعر می‌گوید به هر حال شاعر است. حتی قدامت‌موجه این مکانیزم بودند مثلاً مولوی گفت: «تو مینداز که من شعر به خود می‌گویم» یعنی دست من نیست. ذهن من این کلمات را به من می‌دهد و بارها حافظ و مولانا به این موضوع اشاره کردند و معتقد بودند هدیه‌ای است از جانب آسمان‌ها ولی حالا می‌دانیم ضمیر ناخودآگاه ذهنیت نهایی انسان‌ها در لایه‌های مغز مضامین را می‌پروراند و ارائه می‌دهد.

نویسنده «به قول مردم گفتنی چندچونونی خندستانی» با بیان این که طنزهای کوتاهی که می‌نویسم هم به‌نحوی واکنش در برابر جهان حاضر است، تصریح کرد: نوشتن این طنزها و شوخی‌ها در کنار شعر ادامه دارد و مشغول نوشتن جلد بعدی «روزگار خنده‌دار» هستم.

منوچهر آذری:

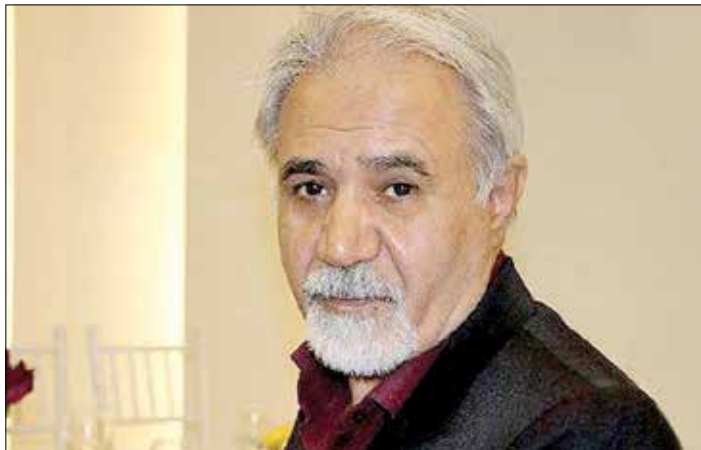
چرا خیابانی به نام منوچهر نوذری نشد یا یک تندیس از او ساختند؟

منوچهر آذری در گفت‌وگویی با ایسنا، با بیان اینکه زنده‌یاد منوچهر آذری تافت‌هی جدا یافته بود، گفت: او هنرمندی بسیار خوش ذوق بود. در بداهه و تداعی معانی، بسیار عالی بود. در دوبله بی‌ظنیر نبود، در رادیو بی‌ظنیر بود، در تلویزیون و سینما بی‌ظنیر بود. او فیلمساز و کارگردان بود. تئاتر بازی می‌کرد که کیف می‌کردی. هنرمندی بود که تا الانی که ما می‌بینیم، نگاه‌ش را پیدا نکرده‌ایم. او جایگزین ندارد.

آذری در ادامه اینچنین گفت: شما برای اینکه یک دانشمند، یک نبخه، یک معلم و یک گزارشگر بگردی و پیدا کنی که واقعا درست باشد، باید سال‌ها صبر کنی تا مادر بزاید و دورانش بگذرد تا بشود نوذری. اسم و یاد منوچهر نوذری بله که خوب است اما چرا یک تندیس از او درست نکردند؟ چرا یک خیابان به نامش نکردند؟ چرا یک تمیر از او نزنند؟

آذری از همکاری‌اش با مرحوم نوذری در «صبح جمعه با شما» یاد کرد و گفت: ما در آن زمان که «صبح جمعه با شما» خیلی گرفته بود با هم همکاری داشتیم. آقای نوذری که همان تپ معروف «آقای ملون» و تپ‌های دیگری را هم داشتند. آقای شیشه‌گران، آقای توکل و خود من بودیم، آقای جاویدنیا، آقای بیوک میرزایی، مهران امامیه و همچنین از دوبلورها آقای اکبر منائی، آقای ربیعی، افضلی و حتی جناب آقای منوچهر اسماعیلی بود. زمانی مردم رادیو گوش می‌دادند و کار خوب نوشته می‌شد. آقای شیشه‌گران خوب می‌نوشتند و همچنین حضور آقای سعید توکل.

به گزارش ایسنا، منوچهر نوذری کار خودی در رفت و آمد بود. از اوایل آذر ماه به دنبال عفونت کلیوی در بخش دیالیز بیمارستان مدرس بستری شد و سپس ۱۶ آذر ۸۴ در سن ۶۹ سالگی درگذشت.

برای ساخت مستندهای گوناگون خیلی مهیا شد. گرچه معتمد موضوعات نساب از دیده دوربین مستند دور می‌شوند و فیلمساز باید خود مستندهای خوبی ساختیم که «روایت فتح» یکی از آنهاست. در این مجموعه شما با یک مستندسازی خیلی قوی طرف هستید

که بعد از انقلاب ساخته شده است. ولی عامل آن جنگ بود و اگر جنگ اتفاق نمی‌افتاد شاید اصلاً روایت فتح ساخته نمی‌شد. باید گشت. در نهایت اگر بخوامم رو راست بگویم مقداری از شرایط کنونی به خاطر تنبلی خود مستندسازاست. موضوع‌ها فراری می‌کنند و باید آنها را شکار کرد ولی آن تلاشی که باید، انجام نمی‌شود.

فرهنگی

اخبار کوتاه

«الک بالدوین»: من شلیک نکردم!

«الک بالدوین» در نخستین مصاحبه تلویزیونی خود پس از ماجرای تلخ کشته شدن فیلمبردار فیلم «نگار»، اعلام کرد که او با اسلحه شلیک نکرده است. به گزارش ایسنا به نقل از گاردین، «الک بالدوین» معتقد است او ماشه اسلحه‌ای را که در جریان ساخت فیلم وستر «نگار» به کشته شدن اتفاقی

«هالینا هالچینز» فیلمبردار این پروژه انچمید، را نکشیده است. «الدوین» در مصاحبه خود با شبکه ABC در پاسخ به پرسشی درباره این که آیا شلیک گلوله در فیلمنامه بوده است یا خیر توضیح داد: «اسلحه شلیک نکرد و من ماشه را نکشیدم. نه، هرگز هیچگاه اسلحه به سمت کسی نمی‌گیرم و شلیک نمی‌کنم». در جریان این ماجرا که به کشته شدن «هالینا هالچینز» فیلمبردار ۴۲ ساله این فیلم و زخمی شدن «جول سوزا» کارگردان فیلم «نگار» انجامید، هالیوود با شوک بزرگی رو به رو شد و بسیاری استفاده از اسلحه‌های واقعی در پروژه‌های سینمایی را زیر سؤال بردند. این اولین بار پس از وقوع این حادثه است که «الک بالدوین» اعلام کرده که او اسلحه را شلیک نکرده است. این بازیگر آمریکایی که در شرایط روحی مناسبی قرار ندارد این اتفاق را بدترین اتفاق زندگی‌اش توصیف کرد و گفت: مرتبا به این موضوع فکر می‌کنم که چه کاری می‌توانستم انجام دهم؟ با این وجود پلیس منطقه سانتافه در نیومکزیکو در حال بررسی موضوع است و هنوز مشخص نشده چگونه گلوله‌های واقعی در صحنه فیلمبرداری استفاده شده است.

«قهرمان» نامزد دو جایزه از انجمن‌های سینمایی آمریکا شد

«قهرمان» نامزد بهترین فیلم بین‌المللی از سوی انجمن منتقدان فیلم واشنگتن و همچنین مجمع منتقدان هالیوود شد. به گزارش ایسنا، فیلم سینمایی «قهرمان» که هفته گذشته از سوی هیات

به نقد امریکا (NBR) به

عنوان برنده بهترین فیلمنامه و بهترین فیلم بین‌المللی (غیرانگلیسی زبان) سال معرفی شد، از سوی جوایز سالانه انجمن منتقدان هالیوود و واشنگتن دی‌سی نیز به عنوان یکی از ۵ نامزد کسب جایزه در شاخه بهترین فیلم‌بین‌المللی امسال انتخاب شد. آخرین ساخته فرهادی در جوایز انجمن منتقدان واشنگتن با فیلم‌های «ماشین منو بران» ساخته «یوسوکی هاماگوچی» (ژاپن)، «تیتان» ساخته «جولیا دوتورنو» (فرانسه)، «بدترین آدم دنیا» ساخته «یواخیم تریه» (نروژ) و «بره» به کارگردانی «ولادیمیر بوھانس» (ایسلند) رقابت خواهد کرد. «قهرمان» در کنار «ماشین منو بران» «یوسوکی هاماگوچی» (ژاپن)، «تیتان» ساخته «جولیا دوتورنو» (فرانسه)، «بدترین آدم دنیا» ساخته «یواخیم تریه» (نروژ) و «فرار» از «هنریوس ریویور راسموسن» (دانمارک) نامزدهای جوایز سالانه انجمن منتقدان هالیوود در شاخه بهترین فیلم بین‌المللی هستند. برندگان جوایز انجمن منتقدان واشنگتن دی‌سی امروز ۶ دسامبر (۱۵ آذر) و برندگان جوایز انجمن منتقدان هالیوود نیز ۸ ژانویه ۲۰۲۲ (۱۸ دی ماه) معرفی می‌شوند.

محمدرضא داوودنژاد و مریم بوبانی در «آزردگان»

با ادامه فیلم‌برداری فیلم سینمایی «آزردگان» محمدرضا داوودنژاد و مریم بوبانی به جمع بازیگران این پروژه پیوستند. به گزارش ایسنا، همچنین مهدی فرد قادری همچون فیلم‌های قبلی‌اش از بازیگران تئاتر و

چهره‌های جدید بسیاری در نقش‌های مختلف این فیلم استفاده کرده است. هدیه آریدهاک، مریم عباس‌زاده، امیر شماعلی، آتنا جبیبی، احمد نیک‌پور، میلاد کفایی، دنیا حیدری، سسار افیض، یاسمن مرآتی، محمعلی عزیزبی، محسن کاشی‌زاده، ملالانا قربانی، عارف عباسی، پریسا محمدی‌پور، بهناز ذکوی و امیرمهدی مقدمی از جمله این بازیگران هستند. همچنین فریمه احمدی و محمدحسین صفایی بازیگران خردسال این فیلم هستند. لیل‌زارع، محمد امین، رضا بهبودی، فرخ نعمتی و رویا جاویدنیا دیگر بازیگران «آزردگان» هستند. در خلاصه داستان «آزردگان» آمده است: فیلم‌هاى ما تا حالا چه کمى به زندگى مردم کرده؟ مهدى فرد قادری فیلم‌های «جاودانگی» و «بی وزنی» «آزردگان» را در ادامه تجربه‌های فرمالیستی‌اش و با سه گروه مختلف از بازیگران و عوامل مقابل دوربین برده است.

بازگشت آثار اردشیر محمصص به تهران

گالری آرتیبیشش از روز جمعه - ۱۹ آذر ۱۴۰۰ - مزبان مجموعه‌ای از آثار اردشیر محمصص - طراح و کاریکاتوربست - خواهد بود که به سال ۱۳۸۷ در نیویورک درگذشت. به گزارش ایسنا، این مجموعه آثار شامل تعدادی از آثار کم‌تر دیده شده اردشیر محمصص خواهد بود که نیکزاد جومی، هنرمند ایرانی ساکن آمریکا و از دوستان نزدیک محمصص در نیویورک، اصالت این آثار را تأیید کرده است. اردشیر محمصص، متولد سال ۱۳۱۷ در لاهیجان است. او در رشت‌هی حقوق در دانشگاه تهران فراغ‌التحصیل شد و از همان زمان به عنوان طراح با نشریات مختلفی نظیر توفیق و … هم‌کاری کرد. پیش از انقلاب چند کتاب از مجموعه طراحی‌های‌اش منتشر شده بود. محمصص در سال ۱۳۵۶ ایران را برای همیشه به مقصد آمریکا ترک کرد و در شهر نیویورک ساکن شد. این هنرمند در سال‌های پایانی عمر با بیماری دست و پنجه نرم می‌کرد و در نهایت در سن هفتاد سالگی در ۱۸ مهر سال ۱۳۸۷ در نیویورک درگذشت.

در استیتمنت این نمایشگاه آمده است: «در دوراهی که هنرمندان ایرانی دریند زیبایی‌شناسی آثار مدرنیسم بودند او از زیبایی‌شناسی جدا شد و به طراحی برای بیان شخصی پرداخت. اوایی که هم‌اکنون نیز امری معاصر شناخته می‌شود. به این اعتبار او را باید بی لکتت ترین کنون زمانه معاصر دانست. احمد شاملو در تفسیر آنچه اردشیر محمصص سعی در بیان آن داشت، روزگاری نوشت: «اگر بخواهیم بنپذیریم که کاریکاتور‌ها بیانی افراق‌آمیز از واقعیت‌اند، آن‌گاه طرح‌های اردشیر کاریکاتور نیست. حداقل برای ما، اطرافیان و کسانی که با درد و رنج چهره‌های کارهایش آشنایییم. اردشیر علاوه بر یک هنرمند با استعداد و توانا، واقع‌گرایی تیزبین باقی می‌ماند. او صورتگر و تصویرساز واقعیت‌پیرامونش است.» محمصص از روز جمعه، ۱۹ آذر، در گالری آرتیبیشش برپا خواهد شد. این نمایشگاه به مدت ۱۰ روز و تا ۲۹ آذر برپا خواهد بود. علاقه‌مندان می‌توانند هر روز از ساعت ۱۱ تا ۲۰ به نشانی خیابان شریعتی، پایین‌تر از حسینیه ارشاد، نرسیده به همت، گل‌بنی (غرب)، میدان احمدی‌روشن (کتابی)، خیابان ساسانی‌پور، خیابان دریا (قدن)، شماره‌ی ۶، گالری آرتیبیشش مراجعه کنند. همچنین نمایشگاه برای افرادی که در قرنطینه به سر می‌برند، به صورت آنلاین و هم‌زمان با آغاز نمایشگاه در سایت آرتیبیشش (artibition.net) دایر خواهد شد.

چاپ تازه «۵۵» منتشر شد

انتشارات سوره مهر اعلام کرد کتاب «۵۵» دربردارنده خاطرات سیده زهرا حسینی که سیده اعظم حسینی آن را به نگارش درآورده، به چاپ صدونجاهوپنجم رسید. به گزارش ایسنا، ناشر این کتاب نوشته است: «لرآوی این کتاب در پرداخت خاطرات خود به گونه‌ای نموعوامتی چون روزهای آغازین جنگ، روزهای مقاومت در خرمشهر، روزهای اشغال شهر و همچنین ادامه زندگی در اردوگاه‌ها مورد اشاره قرار داده است.